

очите остават все така сериозни, спокойни, 1
далечни.

Момичето отново пламва, объркано —
и щастливо от закачката:

— Ах, господин Вълчев! Какъв сте!
Ами! . . Цяла нощ! . . Като си отидох,
нямаше още единайсет. . . Нали с дядо
Михал си тръгнахме! . .

Той я хваща за брадичката! . .

— Добре, добре, добре, малка! . .
Ай! Извинете! Ръцете ми били изцапани!
Виж — обръща се той към мене — по-
гледни, какъв тен, а? . . Прасковен! . .
Какво искаш, младост! . . Младост, прия-
телно! . . А какъв бюст! . . Като на Диана
Ловджийката! — Той продължава да я
оглежда цялата, каточе е млада кобилка.
— Само бедрата — мъ-ъ-ъничко-мъничко
да бяха по-дълги! Но нищо, и така е чу-
десно! . . Напомня ми едно момиче. . .
Ама, чакайте! После ще приказваме. Сега
ще ида да се измия, вие през това време
можете да си направите любовни призна-
ния — аз не ревнувам. . .

Той грабва една чанта под пейката и
излиза с вървеж на атлет, запътен за
борба. Ние сядаме, черпим се с кратун-
ката, разговаряме. Девојката е приказлива.